

**Limmud Boston**

Source Sheets

Rachel Korazim

# **Binding – The Akeida**

## Heritage Haim Guri

The ram came last  
And Abraham did not know that he  
Came in answer to the boy's request  
His first strength at the time of the waning day.

The old man raised his head.  
When he saw that he was not dreaming  
And the angel stood —  
With the knife falling from his hand.

The child, freed of his bonds  
Saw his father's back.

Yitzhak, it is said, was not offered as a sacrifice.  
He lived a very long time,  
Seeing the good, until the light of his eyes dimmed.

But he bequeathed that hour to his descendants.  
They were born  
With a knife in their heart.

## ירושה חיים גורי

האיל בא אחרון.  
ולא ידע אברהם כי הוא  
משיב לשאלת הילד,  
ראשית-אוננו בעת יומו ערב.

נשא ראשו השב.  
בראותו כי לא חלם חלום  
והמלאך נצב—  
נשרה המאכלת מידו.

הילד שקהטר מאסוריו  
ראה את גב אביו.

יצחק, כמספר, לא העלה קרבן.  
הוא חי ימים רבים,  
ראה בטוב, עד אור עיניו כהה.

אבל את השעה ההיא הוריש לצאצאיו.  
הם נולדים  
ומאכלת בלבם.

## Every Year Yehuda Amichai

Every year our father Abraham takes his sons to Mount Moriah, the same way that I take my children to the Negev hills where my war took place.

Abraham walks with his sons: this is where I left the servants, that's where I tied the ass to the tree at the foot of the hill, and here, right at this spot, you asked me, Isaac my son: Here is the fire and the wood but where is the lamb for the sacrifice? A little further up you asked me again .

When they reached the top of the mountain they rested awhile and ate  
And drank, and he showed them the thicket where the ram was caught by its horns .

And when Abraham died, Isaac took his sons to the same spot.

“Here I lifted up the wood and that's where I stopped for breath, this is where I asked my father and he replied, God will provide the lamb for the sacrifice, and that's where I knew that it was me”.

And when Isaac became blind his sons brought him to that same Mount Moriah and described to him in words  
All those things that he may already have forgotten.

### **אברהם אבינו לוקח כל שנה את בניו יהודה עמיחי**

אברהם אבינו לוקח כל שנה את בניו להר המוריה  
כשם שאני לוקח את ילדי לגבעות הנגב שבהן הייתה לי מלחמה.  
אברהם מטייל עם בניו: כאן השארתי את העבדים  
שם קשרתי את החמור לעץ לרגלי ההר,  
ופה, ממש פה, שאלת יצחק בני, הנה האש והעצים  
ואיה השה לעולה. וקצת למעלה מזה שאלת בפעם השנייה.  
וכשהגיעו למרום ההר נחו מעט ואכלו  
ושתו והראה להם את הסבך שבו נאחז האיל בקרניו.  
וכשאברהם מת לקח יצחק את בניו לאותו המקום.  
"פה הרמתי את העצים ושם התנשפתי,  
פה שאלתי ואבי ענה לי, אלוהים יראה לו  
השה לעולה, ושם וכבר ידעתי שזה אני".  
וכשיצחק התעורר ילדיו הובילו אותו לאותו  
מר המוריה ותארו לו במילים  
את כל הדברים האלה שאולי כבר שכח.

## In the Beginning/ Yehudit Kafri

Through our dim beginnings  
This story trickles down:  
A father  
His son  
And the knife.  
How did it happen?  
And where was Sarai?  
How could she trust  
Such a tyrannical God  
Who would defend at the last moment?  
Why did she not cry out  
Earlier?  
When he had just saddled the donkey  
And loaded the wood;  
Do Not Raise your hand  
At the lad?  
Why did she not stop him midway  
whispering through clenched lips:  
"You will not pass this way  
As long as I am alive!"  
Not this child  
The one we have waited for a hundred  
years  
Not the child  
Of our soul.  
*Not the child who is in the core of our being.*

## בראשית / יהודית כפרי

בראשיות העמומות שלנו  
מחלחל הספור הזה:  
אב  
בנו  
והמאכלת.  
איך זה קרה?  
ואיפה הייתה שרי?  
איך היא יכלה לסמוך  
על אל כל כך עריץ  
ש'יגנו ברגע האחרון?  
למה היא לא צעקה  
עוד קודם.  
כשרק רתם את התמור  
והעמיס את העצים:  
אל תשלח ידך  
אל הילד?  
למה היא לא נעמדה  
באמצע הדרך  
ולחשה מבעד לשפתים חשוקות:  
לא תעבר בדרך זו  
כל עוד אני חיה!  
לא את הילד הזה  
שחפינו לו מאה שנה,  
לא את הילד  
שבנפשנו.

**And the Life of Sarah Was  
Binyamin Galai**

And the life of Sarah  
Was one hundred years and twenty years and seven  
years.

And Sarah died  
She departed of this world at Mt Hebron,  
With the pitter-patter of servants' feet,  
Whose names she had forgotten.  
All the family friends accompanied, shouldered her  
hearth,  
To its last resting place.  
It was heard that its planks were thinner than thin,  
Light, oh so light

And the life of Sarah  
Was  
One hundred years and twenty years and seven  
years;  
The years of Sarah.

And Sarah died  
But truthfully, her candle was extinguished many  
years earlier  
Before her last place of rest was dust.  
And the coffin in which she lay, was made all these  
years of  
The memory of the wood  
Split on another mountain,  
On another mountain, in the land of Moriah.

**ניהיו חיי שרה / בנימין גלאי**

ניהיו  
חיי שרה  
מאה שנה, עשרים שנה, שבע שנים.

ותמת—  
היא נסתלקה מן העולם בהר חברון,  
לקול טפיפת רגלי המשורתים,  
ששכחה אפלו את שמותם.  
כל ידידי המשפחה לוי, כתפו את ארונה,  
למקום מנוחתו האחרון.  
קרשיו, נפלה שם הברה, היו דקים-מן-הדקים,  
קלים-קלים.

ניהיו  
חיי שרה  
מאה שנה, עשרים שנה, שבע שנים.  
שני חיי שרה.

ותמת—  
אך באמת כבה נרה ימים רבים, רבים לפני  
שמלשכנה האחרון הנה עפר.  
והארון שבו שכבה הנה עשוי כל-השנים  
זכרון עצים מבקעים על הר אחר,  
על הר אחר, בארץ מוריה.